

Židům

¹ Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům skrze proroky, ² [ale] v těchto posledních dnech mluvil k nám skrze [svého] Syna, jehož ustanovil za dědice všeho a skrze něhož také stvořil světy. ³ On je jasem [jeho] slávy a vyjádřením jeho podstaty; slovem svojí moci udržuje všechno, [co je]. Když sám skrze sebe vykonal očistění našich hříchů, posadil se po pravici Velebnosti na výsostech ⁴ a stal se o to vznešenějším, než [jsou] andělé, oč význačnější jméno než oni přijal za dědictví. ⁵ Vždyť kterému z andělů kdy řekl: “Ty jsi můj Syn; dnešního dne jsem tě zplodil”? A znovu: “Já mu budu otcem a on mi bude Synem.” ⁶ A znovu, když přivádí Prvorozeného na svět, říká: “A klanějte se mu všichni Boží andělé!” ⁷ O andělech sice říká: “On činí své anděly větry a své služebníky plameny ohně.” ⁸ Ale o Synu říká: “Tvůj trůn, ó Bože, [je] na věky věků; žezlo spravedlnosti [je] žezlem tvého království. ⁹ Miloval jsi spravedlnost a nenáviděl jsi nepravost; proto tě, ó Bože, pomazal tvůj Bůh olejem veselí nad [všechny] tvé společníky.” ¹⁰ A [dále]: “Ty, Pane, jsi na počátku založil zemi a nebesa jsou dílem tvých rukou. ¹¹ Ona pominou, ty však zůstáváš; všechna zestárnou jako roucho. ¹² Svineš je jako plášť a budou změněna; ty však jsi tentýž a tvá léta [nikdy] nepřestanou.” ¹³ A kterému z andělů kdy řekl: “Sed’ po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou”? ¹⁴ Nejsou snad všichni služebními duchy, posílanými ke službě těm, kdo se mají stát dědici spasení?

2

¹ Proto musíme věnovat tím větší pozornost tomu, co jsme slyšeli, abychom to snad neminuli. ² Jestliže totiž slovo řečené skrze anděly bylo pevné a každému přestoupení a neposlušnosti se dostalo spravedlivé odplaty, ³ jak [potom] unikneme my, zanedbáme-li takovéto spasení, jenž začalo být zvěstováno skrze [samotného] Pána a nám bylo potvrzeno těmi, kteří [ho] slyšali? ⁴ Také Bůh [je] podle své vůle dosvědčuje znameními i divy, rozličnými zázraky a udílením Ducha Svatého. ⁵ Ten budoucí svět, o němž mluvíme, přece nepoddal andělům. ⁶ Někdo však na jednom místě vydal svědectví: “Co je člověk, že na něj pamatuješ, a syn člověka, že ho navštívuješ? ⁷ Učinil jsi jej o málo menším než anděly, korunoval jsi jej slávou a ctí a ustanovil jsi jej nad dílem svých rukou. ⁸ Všechno jsi poddal pod jeho nohy.” Když mu tedy poddal všechno, nenechal nic, co by mu nebylo poddáno. Nyní ovšem ještě nevidíme, [že] je mu všechno poddáno, ⁹ ale Ježíše, jenž se stal o málo menším než anděl, aby z Boží milosti okusil smrt za každého [člověka], toho vidíme pro utrpení smrti korunovaného slávou a ctí. ¹⁰ Na toho, pro něhož [je] všechno a skrze něhož [je] všechno, se totiž slušelo, aby přivedl mnoho synů do slávy, když skrze utrpení přivedl k cíli vůdce jejich spasení. ¹¹ Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, [jsou] všichni z jednoho. Proto se nestydí nazývat je bratry, ¹² když říká: “Budu ohlašovat tvé jméno svým bratrům; uprostřed shromáždění ti budu zpívat chvály.” ¹³ A znovu: “Já na něj budu spoléhat.” A znovu: “Hle, já a děti, které mi dal Bůh.” ¹⁴ A jelikož děti mají účast na těle a krvi, i on se jich podobně stal účastným, aby skrze smrt zničil toho, kdo měl moc smrti, to jest ďábla, ¹⁵ a osvobodil

ty, kdo byli po celý život drženi v otroctví strachem ze smrti. ¹⁶ Andělů se totiž opravdu neujímá, ale ujímá se Abrahamova semene. ¹⁷ Proto musel být v každém ohledu připodobněn [svým] bratrům, aby se v Božích věcech stal milosrdným a věrným nejvyšším knězem a mohl vykonat [oběť] usmíření za hříchy lidu. ¹⁸ Vždyť díky tomu, že sám trpěl, když byl pokoušen, může těm, kdo jsou pokoušeni, přispět na pomoc.

3

¹ A proto, svatí bratři, účastníci nebeského povolání, hleďte na apoštola a nejvyššího kněze našeho vyznání, Krista Ježíše, ² jenž byl věrný tomu, který ho ustanovil, jako [byl] i Mojžíš [věrný] v celém jeho domě. ³ Tento je ovšem hoden větší slávy než Mojžíš, tak jako má větší čest stavitel nežli sám dům. ⁴ Vždyť každý dům je někým postaven a ten, kdo postavil všechno, [je] Bůh. ⁵ Mojžíš byl vskutku věrný v celém jeho domě jako služebník, na svědectví o tom, co mělo být mluveno [potom], ⁶ ale Kristus [byl věrný] nad svým domem jakožto Syn; a jeho dům jsme my, udržíme-li si tu smělou důvěru a tu chloubu naděje pevnou až do konce. ⁷ Proto, jak říká Duch Svátý: “Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, ⁸ nezatvrzujte svá srdce, jako při tom roztrpčení v den pokušení na poušti, ⁹ kde mne pokoušeli vaši otcové. Vyzkoušeli mne, a viděli mé skutky po čtyřicet let. ¹⁰ Proto jsem se rozhněval na to pokolení a řekl jsem: Oni svým srdcem stále bloudí a mé cesty nepoznali. ¹¹ Proto jsem ve svém hněvu odpřísáhl: Nevejdou do mého odpočinku!” ¹² Dávejte pozor, bratři, aby snad v někom z vás nebylo zlé a nevěrné srdce, [jež] by se odvracelo od živého Boha, ¹³ ale den co den se vzájemně napomínejte, dokud se [ještě] říká “dnes”, aby někdo z vás nebyl zatvrzen oklamáním hříchu. ¹⁴ Stali

jsme se přece účastníky Krista - udržíme-li si ovšem to počáteční ujištění pevné až do konce, ¹⁵ když se říká: “Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce, jako při tom roztrpčení.” ¹⁶ Někteří [ho] totiž vyslechli a roztrpčili - ale ne všichni, kteří prostřednictvím Mojžíše vyšli z Egypta. ¹⁷ Na koho se pak hněval čtyřicet let? Zdali ne na ty, kteří hřešili a jejichž těla padla na poušti? ¹⁸ A komu odpřísáhl, že nevejdou do jeho odpočinku? Přece těm, kdo byli neposlušní. ¹⁹ Vidíme tedy, že nemohli vejít kvůli nevěře.

4

¹ Ulekněme se tedy, aby se snad neukázalo, že se někdo z vás opozdil, zatímco trvá zaslíbení o vstupu do jeho odpočinku. ² I nám přece byla kázána radostná zvěst, tak jako i jim; ale slovo, jež slyšeli, jim neprospělo, neboť nebylo spojeno s vírou těch, kdo [je] slyšeli. ³ [My,] kdo jsme uvěřili, tedy vcházíme do odpočinku, poněvadž [on] řekl: “Jak jsem odpřísáhl ve svém hněvu, nevejdou do mého odpočinku,” ačkoli jsou [jeho] díla dokonána od založení světa. ⁴ Na jednom místě totiž řekl o sedmém dni toto: “A Bůh sedmého dne odpočinul ode všech svých skutků,” ⁵ a jinde zase: “Nevejdou do mého odpočinku.” ⁶ Poněvadž tedy zůstává [pravdou], že někteří do něj [mají] vstoupit a ti, kterým byla dříve kázána radostná zvěst, [do něj] nevstoupili kvůli neposlušnosti, ⁷ označuje znovu nějaký den [jako] “dnes”, když v Davidovi po tak dlouhé době říká (jak [už] bylo řečeno): “Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.” ⁸ Kdyby je totiž Jozue uvedl do odpočinku, nemluvil by potom [Bůh] o jiném dni. ⁹ A tak Božímu lidu zůstává svátek. ¹⁰ Vždyť ten, kdo vstoupil do jeho odpočinku, odpočinul od svých skutků, tak jako i Bůh [odpočinul] od svých. ¹¹ Vynasnažme

se tedy vstoupit do toho odpočinku, aby snad někdo neupadl do téhož příkladu neposlušnosti. ¹² Neboť Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč; proniká až k rozdělení duše a ducha, [i] kloubů a morku [v kostech], a rozsuzuje myšlenky i záměry srdce. ¹³ Není stvoření, které by před ním bylo skryté, ale všechno [je] nahé a obnažené před očima toho, jemuž [musíme složit] účet. ¹⁴ Poněvadž tedy máme velikého nejvyššího kněze, který prošel nebesa - Ježíše, Božího Syna - držíme se toho vyznání. ¹⁵ Nemáme totiž nejvyššího kněze neschopného cítit s našimi slabostmi, ale [takového], který byl ve všem pokoušen podobně jako [my], [avšak zůstal] bez hříchu. ¹⁶ Přistupme tedy se smělou důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost k [přijetí] včasné pomoci.

5

¹ Každý nejvyšší kněz vybíraný z lidí bývá v Božích věcech postaven za lidi, aby obětoval dary a oběti za hříchy. ² Dovede mít ohled na nevědomé a bloudící, neboť i on sám je obklíčen slabostí ³ a kvůli ní musí obětovat jak za hříchy lidu, tak i za své vlastní. ⁴ Nikdo si také tuto čest nemůže sám přivlastnit, ale musí být povolán Bohem tak jako Áron. ⁵ Tak ani Kristus, když se stal nejvyšším knězem, neoslavil sám sebe, ale [udělal to] ten, který mu řekl: "Ty jsi můj Syn; dnešního dne jsem tě zplodil," ⁶ jako říká i na jiném místě: "Ty [jsi] knězem na věky, podle Melchisedechova řádu." ⁷ On za dnů svého těla s velikým křikem a slzami obětoval modlitby a prosby tomu, kdo ho byl schopen zachránit před smrtí, a pro svou zbožnost byl vyslyšen. ⁸ Ačkoliv byl [Boží] Syn, naučil se z toho, co vytrpěl, poslušnosti. ⁹ A když dosáhl cíle, stal se pro všechny, kdo ho poslouchají, původcem

věčného spasení ¹⁰ a Bůh ho jmenoval nejvyšším knězem podle Melchisedechova řádu. ¹¹ O něm bychom měli říci mnoho věcí, a [to] těžko vysvětlitelných, poněvadž jste líní naslouchat. ¹² Ačkoli byste totiž po [takové] době [již] měli být učiteli, potřebujete, aby vás někdo znovu učil základním principům Božích výroků. Stali jste se těmi, kdo potřebují mléko, a ne hutný pokrm. ¹³ Kdokoli totiž užívá mléko, není obeznámen se slovem spravedlnosti, neboť je nemluvně. ¹⁴ Pro dospělé je však hutný pokrm, [to jest] pro ty, kdo mají díky zkušenosti smysly vycvičené k rozeznání dobrého a zlého.

6

¹ Proto zanechme řeči o Kristových počátečních věcech a směřujme k dokonalosti. Nepokládejme znovu základ[y] pokání z mrtvých skutků a víry v Boha, ² učení o křtech, vkládání rukou, vzkříšení z mrtvých a [o] věčném soudu. ³ (A to uděláme, jestliže Bůh dovolí.) ⁴ Neboť pro ty, kdo byli jednou osvíceni, okusili ten nebeský dar, stali se účastníky Ducha Svatého ⁵ a okusili dobré Boží slovo i zázraky budoucího věku, ⁶ [je] nemožné, aby když odpadnou, byli znovu obnoveni k pokání, poněvadž by pro sebe znovu křižovali Božího Syna a vystavovali [ho] potupě. ⁷ Vždyť země, která pije déšť, jenž na ni často přichází, a plodí rostlinu užitečnou pro ty, kdo ji obdělávají, dochází požeňování od Boha; ⁸ ale ta, která vydává trní a bodláčí, je zavržená a blízká prokletí a její konec [je] spálení. ⁹ Ohledně vás, milovaní, však máme jistotu o lepších věcech, totiž o těch, jež náležejí ke spasení, přestože takto mluvíme. ¹⁰ Vždyť Bůh není nespravedlivý, aby zapomněl na vaše dílo a na pracovitou lásku, kterou jste prokazovali vůči jeho jménu tím, že jste sloužili a [dosud] sloužíte svatým. ¹¹ Toužíme pak, aby každý z vás až do

konce projevoval tutéž píli vzhledem k plné jistotě naděje, ¹² abyste nebyli líní, ale následovali příklad těch, kdo se skrze víru a trpělivost stali dědici zaslíbení. ¹³ Když totiž Bůh dával zaslíbení Abrahamovi, neměl, při kom větším by přísahal, a tak přísahal sám při sobě: ¹⁴ “Jistě ti velmi požehnám a velice tě rozmnožím.” ¹⁵ A tak, protože byl trpělivý, dosáhl zaslíbení. ¹⁶ Lidé přece přísahají při [někom] větším a přísaha [je] pro ně potvrzením, které končí každý spor. ¹⁷ Bůh tedy chtěl dědicům zaslíbení ukázat nezvratnost své vůle [ještě] přesvědčivěji, a tak [je] potvrdil přísahou, ¹⁸ abychom díky [těm] dvěma nezvratným věcem (v nichž [je] nemožné, aby Bůh lhal) měli pevné potěšení my, kdo jsme se utekli k uchopení předkládané naděje. ¹⁹ Tuto [naději] máme jako kotvu duše, bezpečnou a pevnou a vcházející [až] dovnitř za oponu, ²⁰ kam za nás vstoupil [náš] předchůdce Ježíš, jenž se na věky stal nejvyšším knězem podle Melchisedechova řádu.

7

¹ Tento Melchisedech, král Sálemu a kněz Nejvyššího Boha, vyšel vstříc Abrahamovi, vracejícímu se od pobití králů, a požehnal mu. ² Jemu také Abraham oddělil desátek ze všech věcí. [Ten] je podle výkladu nejprve Král spravedlnosti, dále pak také král Sálemu, což znamená král pokoje. ³ Bez otce, bez matky, bez rodokmenu, nemaje počátek dní ani konec života, ale připodobněn Božímu Synu zůstává knězem navždycky. ⁴ Považte tedy, jak vznešený [je] ten, kterému i patriarcha Abraham dal desátek z kořisti! ⁵ Ti ze synů Léviho, kteří přijímají kněžství, přece mají příkázání, aby podle Zákona přijímali desátky od lidu, to jest od svých bratrů, ačkoli vyšli z Abrahamových beder. ⁶ Avšak ten, který nepochází z

jejich rodokmenu, přijal desátek od Abrahama a požehnal toho, který měl zaslíbení. ⁷ Požehnání pak bezesporu přijímá menší od většího. ⁸ Zde tedy přijímají desátky smrtelní lidé, ale tam [někdo], o kom se svědčí, že žije. ⁹ Dalo by se dokonce říci, [že] skrze Abrahama dal desátek i Lévi, který desátky přijímá, ¹⁰ neboť byl ještě v otcových bedrech, když mu Melchisedech vyšel vstříc. ¹¹ Kdyby tedy dokonalost byla skrze levítské kněžství (neboť za něj byl lidu vydán Zákon), proč by ještě [bylo] potřeba, aby povstal jiný kněz podle Melchisedechova řádu, a nebyl jmenován podle Áronova řádu? ¹² Mění-li se totiž kněžství, nastává nutně i změna Zákona. ¹³ Neboť [ten], o kom se toto říká, patří k jinému pokolení, z něhož se nikdo oltáři nevěnoval. ¹⁴ Je přece zřejmé, že náš Pán povstal z Judy, a o tomto pokolení Mojžíš nic ohledně kněžství nemluvil. ¹⁵ A je [to] ještě mnohem zřejmější, když podobně jako Melchisedech povstává jiný kněz, ¹⁶ který přišel ne podle zákona tělesného nařízení, ale podle moci nepomíjejícího života. ¹⁷ [Písmo] totiž svědčí: “Ty jsi knězem navěky podle Melchisedechova řádu.” ¹⁸ Dochází tedy jednak ke zrušení [toho] předchozího přikázání pro jeho slabost a neužitečnost ¹⁹ (neboť Zákon nepřivedl nic k dokonalosti) a jednak k zavedení lepší naděje, skrze niž se přibližujeme Bohu. ²⁰ A poněvadž není [knězem] bez přísahy ²¹ (neboť oni se stali kněžími bez přísahy, ale on s přísahou při tom, který mu řekl: “Pán odpřisáhl a nebude [toho] litovat: Ty jsi knězem navěky podle Melchisedechova řádu”), ²² tím lepší smlouvy se stal Ježíš ručitelem. ²³ A jich se stalo kněžími mnoho, protože jim smrt bránila [jimi] zůstat, ²⁴ ale on, protože zůstává na věky, má nepomíjející kněžství. ²⁵ Proto je také schopen dokonale spasit ty, kdo skrze něj přicházejí k Bohu, neboť

je stále živ, aby za ně orodoval. ²⁶ Slušelo se totiž, abychom měli takového nejvyššího kněze - svatého, nevinného, neposkvrněného, odděleného od hříšníků a vyvýšeného nad nebesa. ²⁷ Ten nemusí jako tamti nejvyšší kněží každý den nejprve přinášet oběti za své vlastní hříchy a potom za [hříchy] lidu, neboť to udělal jednou provždy, když obětoval sám sebe. ²⁸ Zákon totiž za nejvyšší kněží ustanovuje lidi, kteří mají slabosti, ale slovo přísahy, která [přišla] po Zákonu, [ustanovuje] na věky dokonalého Syna.

8

¹ Avšak to hlavní na tom, o čem se [tu] mluví, [je], [že] máme takového nejvyššího kněze, který se posadil po pravici trůnu Velebnosti v nebesích. ² [On je] služebníkem svatyně a toho pravého stánku, který postavil Pán a ne člověk. ³ Každý nejvyšší kněz je přece ustanoven, aby obětoval dary a oběti, a tak [bylo] potřeba, aby i tento měl co obětovat. ⁴ Kdyby totiž byl na zemi, nebyl by ani knězem, neboť [zde] jsou kněží, kteří obětují dary podle Zákona. ⁵ (Ti slouží obrazu a stínu nebeských věcí, jak bylo Mojžíši od Boha sděleno, když měl dokončit stánek. Řekl [mu] přece: “Hleď, abys všechno udělal podle vzoru, jenž ti byl ukázán na této hoře.”) ⁶ Nyní pak obdržel [o tolik] významnější službu, nakolik je také prostředníkem lepší smlouvy, která je založena na lepších zaslíbeních. ⁷ Kdyby totiž ta první [smlouva] byla bez vady, nehledalo by se místo pro druhou. ⁸ Kárá je přece a říká: “Hle, přicházejí dny, praví Pán, kdy uzavřu s domem Izraelovým a s domem Judovým novou smlouvu. ⁹ Ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země. Vždyť oni v této mé smlouvě nezůstali a já jsem o ně přestal dbát, praví

Pán. ¹⁰ Toto [je] tedy smlouva, kterou po těchto dnech uzavřu s domem Izraelovým, praví Pán: Dám své zákony do jejich mysli a napíši je na jejich srdce; a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. ¹¹ A nebudou už učit každý svého bližního a každý svého bratra a říkat: 'Poznej Pána!', protože mne všichni budou znát - od nejmenšího až po největšího z nich. ¹² Neboť se slituji nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy ani na jejich nezákonné činy si již nikdy nevzpomenu." ¹³ Když [tedy] mluví o nové, prohlašuje tu první [smlouvu] za starou; a to, co stárne a chátrá, je blízké zániku.

9

¹ Také ta první [smlouva] ovšem měla pravidla bohoslužby i svatyni, [ale] pozemskou. ² Byl totiž zřízen první stánek, v němž [byl] svícen, stůl a chleby předložené, a ten se nazýval svatyně. ³ Za druhou oponou pak [byl] stánek nazývaný nejsvětější svatyně. ⁴ K ní patřil zlatý kadidlový oltář a truhla smlouvy, ze všech stran obložená zlatem, v níž byl zlatý džbán s manou, Áronova hůl, která rozkvetla, a desky smlouvy. ⁵ Nad ní pak [byli] cherubové [Boží] slávy, kteří zastíňovali slitovnici. O těchto věcech [však] nyní nelze mluvit dopodrobna. ⁶ Od doby, kdy to bylo takto zřízeno, vcházejí kněží neustále do prvního stánku a konají bohoslužbu. ⁷ Do toho druhého však [jen] jednou za rok [vchází] samotný nejvyšší kněz, a [to] ne bez krve, kterou obětuje sám za sebe i za hříchy lidu, [spáchané] v nevědomosti. ⁸ [Tím] Duch Svatý poukazuje na to, že dokud stál ten první stánek, nebyla ještě zjevena cesta [do] svatyně. ⁹ [Byl] to [jen] náznak pro nynější čas: podle něj se obětují dary a oběti, jež tomu, kdo koná bohoslužbu, nemohou dát dokonale [čisté] svědomí. ¹⁰ [Šlo] jen o pokrmy, nápoje,

různá omývání a tělesná nařízení, uložená [lidem] jen do času nápravy. ¹¹ Kristus však, [jako] nejvyšší kněz budoucího dobra, přišel skrze větší a dokonalejší stánek, neudělaný rukama, to jest ne [rukama] tohoto stvoření. ¹² Když [nám] získal věčné vykoupení, vstoupil jednou provždy do nejsvětější svatyně, a [to] ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví. ¹³ Vždyť jestliže krev býků a kozlů a popel z jalovice, skrápějící poskvrněné, posvěcuje k čistotě těla, ¹⁴ čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha obětoval sám sebe neposkvrněného Bohu, očistí vaše svědomí od mrtvých skutků ke službě živému Bohu? ¹⁵ A proto je prostředníkem nové smlouvy, aby ti, kdo jsou povoláni, mohli přijmout zaslíbení věčného dědictví, neboť [již] nastala smrt k vykoupení z přestupků [spáchaných] za první smlouvy. ¹⁶ K závěti se totiž musí připojit smrt toho, kdo ji ustanovil. ¹⁷ Platná je přece [jen] závěť těch, kdo zemřeli: dokud ten, kdo ji ustanovil, žije, nemá vůbec žádnou moc. ¹⁸ Proto ani ta první [smlouva] nebyla uzavřena bez krve. ¹⁹ Když totiž Mojžíš všemu lidu přednesl všechna přikázání podle Zákona, vzal krev telat a kozlů s vodou, rudou vlnou a yzopem a pokropil jak samotnou knihu, tak i všechnen lid ²⁰ se slovy: “Toto [je] krev smlouvy, kterou vám Bůh přikázal.” ²¹ Podobně tou krví také pokropil stánek i všechny nádoby k bohoslužbě. ²² A podle Zákona se téměř všechno očišťuje krví a bez prolití krve není odpuštění. ²³ Obrazy nebeských věcí tedy [bylo] potřeba očišťovat takto; samy nebeské věci však lepšími oběťmi, než [jsou] tyto. ²⁴ Kristus přece nevstoupil do svatyně udělané rukama (jež [je] zobrazením té pravé), ale do samotného nebe, aby se nyní objevil před Boží tváří za nás. ²⁵ Ne proto, aby obětoval sám sebe znovu a znovu, tak jako nejvyšší kněz každoročně vchází do nejsvětější svatyně

s cizí krví ²⁶ (protože [tehdy] by musel od založení světa trpět mnohokrát), ale nyní na konci věků se ukázal, aby svou obětí odstranil hřích jednou [provždy]. ²⁷ A jako je lidem uloženo jednou zemřít, a potom [přijde] soud, ²⁸ tak byl i Kristus jednou obětován, aby vzal na sebe hříchy mnohých, a těm, kdo ho očekávají, se podruhé ukáže bez hříchu, aby [je] spasil.

10

¹ Zákon obsahuje [pouhý] stín budoucího dobra, ne samotný obraz skutečností. Proto nemůže týmiž neustále přinášenými každoročními oběťmi nikdy přivést k dokonalosti ty, kdo [s nimi] přicházejí. ² Cožpak by jinak nepřestaly být obětovány? Ti, kdo konají [tuto] bohoslužbu, by přece již neměli žádné vědomí hříchů, neboť [by] byli jednou [provždy] očištěni. ³ Těmi [oběťmi] se ale hříchy každoročně připomínají, ⁴ neboť je nemožné, aby krev býků a kozlů odstranila hříchy. ⁵ Proto, když přichází na svět, říká: “Oběť ani dar sis nepřál, ale připravils mi tělo; ⁶ zápaly ani [oběti] za hřích sis neoblíbil. ⁷ Tehdy jsem řekl: Hle, přišel jsem ([jak] je o mně napsáno ve svitku knihy), abych konal tvou vůli, ó Bože.” ⁸ Nejprve řekl: “Oběť ani dar, zápaly ani [oběti] za hřích” (jež se obětují podle Zákona) “sis nepřál a neoblíbil,” ⁹ a potom dodal: “Hle, přišel jsem, abych konal tvou vůli, ó Bože.” [Tak] ruší to první, aby ustanovil druhé. ¹⁰ A v této vůli jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou provždy posvěceni. ¹¹ Každý kněz stojí a denně koná bohoslužbu, [při níž] znovu a znovu obětuje tytéž oběti, které nikdy nemohou odstranit hříchy. ¹² Kristus však za hříchy obětoval jedinou oběť a posadil se navždy po Boží pravici. ¹³ Od té doby čeká, až budou jeho nepřátelé položeni za podnož jeho nohou; ¹⁴ neboť jedinou obětí

přivedl ty, kteří jsou posvěcováni, navždy k dokonalosti. ¹⁵ Svědčí nám [o tom] i Duch Svátý. Když totiž nejdříve řekl: ¹⁶ “Toto [je] smlouva, kterou s nimi po těchto dnech uzavřu, praví Pán: Dám své zákony do jejich srdce a napíši je na jejich mysli,” ¹⁷ [dodává:] “Na jejich hříchy a na jejich nepravosti již nikdy nevzpomenu.” ¹⁸ Kde [je] tedy jejich odpuštění, [není] už žádná oběť za hříchy. ¹⁹ Máme tedy, bratři, smělou důvěru k vstoupení do nejsvětější svatyně skrze Ježíšovu krev, ²⁰ tou novou a živou cestou, kterou pro nás otevřel, skrze oponu, to jest jeho tělo. ²¹ [Máme] také velikého kněze nad Božím domem, ²² a [proto] přistupme s opravdovým srdcem, v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od špatného svědomí a s tělem omytým čistou vodou. ²³ Držme se neochvějně vyznání [naší] naděje, neboť ten, který dal zaslíbení, [je] věrný. ²⁴ Hleďme si jedni druhých, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích, ²⁵ a neopouštějme naše společné shromáždění, jak mají někteří ve zvyku, ale napomínejme se, a [to] tím více, čím více vidíte, že se blíží ten den. ²⁶ Jestliže totiž poté, co jsme poznali pravdu, dobrovolně hřešíme, nezůstává již žádná oběť za hříchy, ²⁷ ale nějaké hrozné očekávání soudu a oheň [jeho] horlivosti, který má pohltit nepřátele. ²⁸ Kdokoli pohrdl Mojžíšovým zákonem, na základě [výpovědi] dvou nebo tří svědků bez milosti umírá. ²⁹ Čím přísnějšího trestu si myslíte, že bude hoden ten, kdo pošlapal Božího Syna, přestal si cenit krve smlouvy, kterou byl posvěcen, a potupil Ducha milosti? ³⁰ Známe přece toho, který řekl: “Má [je] pomsta, já odplatím,” praví Pán, a znovu: “Pán bude soudit svůj lid.” ³¹ [Je] hrozné upadnout do rukou živého Boha! ³² Připomínejte si tedy dřívější dny, v nichž jste byli osvětleni a podstoupili jste mnohý zápas s

utrpením, ³³ ať už jste byli veřejně vystavováni potupám a soužením, nebo jste se stali společníky těch, s nimiž bylo takto nakládáno. ³⁴ Zakusili jste přece spolu se mnou i vězení a s radostí jste přijali uloupení svého majetku s vědomím, že máte pro sebe lepší a trvalé vlastnictví v nebesích. ³⁵ Proto nezhazujte svou smělou důvěru, která má velikou odplatu. ³⁶ Potřebujete totiž vytrvalost, abyste vykonali Boží vůli a dosáhli zaslíbení. ³⁷ “Neboť ještě velmi, velmi krátký čas a Ten, který přichází, přijde a neopozdí se. ³⁸ Spravedlivý pak bude žít z víry; kdyby však couvl, má duše v něm nemá zalíbení.” ³⁹ My však necouváme k záhubě, ale věříme k získání duše.

11

¹ Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, jež nevidíme. ² Díky ní [naši] předkové obdrželi [dobré] svědectví. ³ Vírou rozumíme, že světy byly uspořádány Božím slovem, takže věci, které vidíme, nevznikly z viditelných. ⁴ Vírou Ábel přinesl Bohu lepší oběť nežli Kain. Skrze ni obdržel svědectví, že je spravedlivý (neboť Bůh vydal svědectví o jeho darech), a skrze ni, ačkoli zemřel, dosud mluví. ⁵ Vírou byl Enoch přenesen, aby nespátl smrt, a “nebyl nalezen, protože ho Bůh přenesl.” Předtím, než byl přenesen, měl totiž svědectví, že se líbil Bohu. ⁶ Bez víry [je] však nemožné se [mu] zalíbit, neboť ten, kdo přichází k Bohu, musí věřit, že [Bůh] je a [že] těm, kteří ho pilně hledají, dává odplatu. ⁷ Vírou Noé, Bohem obeznámený o dosud neviditelných věcech, pečlivě připravil archu k záchraně svého domu. Skrze ni odsoudil svět a stal se dědicem spravedlnosti, jež [vyplývá] z víry. ⁸ Vírou Abraham uposlechl, když byl [Bohem] volán, aby odešel na místo, které měl přijmout za dědictví; a vyšel, ačkoli nevěděl, kam jde. ⁹ Vírou se

stal přistěhovalcem v zaslíbené zemi, jako [by byla] cizí, a bydlel ve stanech s Izákem a Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení. ¹⁰ Očekával totiž město, které má základy, [město], jehož stavitelem a tvůrcem [je] Bůh. ¹¹ Vírou také i Sára přijala moc k početí semene a mimo přiměřený věk porodila, protože soudila toho, který dal zaslíbení, za věrného. ¹² Proto se také z [toho] jednoho, a to již umrtveného, narodilo bezpočet [potomků], jako [je] množství nebeských hvězd a jako [je] písku na mořském břehu. ¹³ Ti všichni zemřeli ve víře, aniž by dosáhli zaslíbení, ale [jen] je zdálky zahlédli, věřili [jim], vítali [je] a vyznávali, že jsou na [této] zemi cizinci a přistěhovanci. ¹⁴ Ti, kdo takto mluví, dávají najevo, že hledají vlast. ¹⁵ A kdyby měli na mysli tu, ze které odešli, měli by přece příležitost se [tam] vrátit. ¹⁶ Jenže [oni] touží po lepší [vlasti], totiž po nebeské. A proto se Bůh nestydí nazývat se jejich Bohem, neboť jim připravil město. ¹⁷ Vírou obětoval Abraham Izáka, když byl zkoušen; ten, který přijal zaslíbení, obětoval [svého] jediného [syna], ¹⁸ o němž bylo řečeno: “Tvé símě bude povoláno v Izákovi.” ¹⁹ Počítal totiž [s tím], že Bůh je schopen i křísit z mrtvých; a odtud ho také (obrazně [řečeno]) přijal. ²⁰ Vírou Izák požehnal Jákoba a Ezaua ohledně budoucích věcí. ²¹ Vírou požehnal umírající Jákob každého z Josefových synů a poklonil se nad koncem své hole. ²² Vírou se Josef, když dokonával, zmínil o vyjití synů Izraele a dal pokyn ohledně svých kostí. ²³ Vírou byl narozený Mojžíš po tři měsíce ukrýván svými rodiči, protože viděli to krásné dítě a nezalekli se králova rozkazu. ²⁴ Vírou Mojžíš, když dospěl, odmítl být nazýván synem faraonovy dcery ²⁵ a vybral si raději snášet utrpení s Božím lidem, než mít dočasný požitek z hříchu. ²⁶ Kristovu pohanu považoval

za větší bohatství než egyptské poklady, neboť se díval k odplatě. ²⁷ Vírou opustil Egypt a nebál se králova hněvu, neboť nabyl síly, jako kdyby viděl Neviditelného. ²⁸ Vírou slavil Hod beránka a pokropení krví, aby se jich ten, který hubil prvorozené, nedotkl. ²⁹ Vírou přešli Rudé moře jako po suché zemi; když se [však] o to pokusili Egyptští, byli pohlceni [mořem]. ³⁰ Vírou padly zdi Jericha, když je obcházeli po sedm dní. ³¹ Vírou nevěstka Rahab nezahynula s nepovolenými, neboť v pokoji přijala špehy. ³² A co mám ještě říkat? Vždyť mi nepostačí čas, abych vyprávěl o Gedeonovi, Barákovi, Samsonovi, Jeftem, Davidovi a také o Samuelovi a prorocích, ³³ kteří skrze víru podmaňovali království, konali spravedlnost, docházeli zaslíbení, zavírali tlamy lvům, ³⁴ uhašovali moc ohně, unikali ostří meče, bývali posílněni v slabosti, stávali se silnými v boji a obraceli na útěk vojska cizinců. ³⁵ Ženy dostávaly své mrtvé vzkříšené, zatímco jiní byli mučeni a neočekávali vysvobození, aby [tak] dosáhli lepšího vzkříšení. ³⁶ Jiní pak zakoušeli výsměch a bičování a dokonce pouta a vězení. ³⁷ Bývali kamenováni, rozřezáváni, pokoušeni, umírali zabíjení mečem, chodili v ovčích a kozlích kůžích - strádající, soužení a trápení. ³⁸ Svět jich nebyl hoden. Bloudili po pustinách a horách, [po] jeskyních a rozsedinách země ³⁹ a nikdo z nich (ačkoli skrze víru obdrželi [dobré] svědectví) nedosáhl zaslíbení; ⁴⁰ neboť Bůh zamýšlel něco lepšího pro nás, aby [oni] bez nás nedošli k cíli.

12

¹ Proto i my, obklopeni takovým oblakem svědků, odložíme každou zátěž i hřích, jenž [nám tak] snadno bývá překážkou, a s vytrvalostí běžme závod, který leží před námi. ² Hleďme na původce a dokonavatele víry Ježíše,

který pro radost, jež ležela před ním, podstoupil kříž nedbaje na hanbu a posadil se po pravici Božího trůnu. ³ Považte přece, [jaký je] ten, který vydržel takový odpor hříšníků proti sobě, abyste neochabli a neklesali na duši. ⁴ Ještě jste se v boji proti hříchu nevzepřeli až do krve ⁵ a zapomněli jste na povzbuzení, které k vám promlouvá jako k synům: “Synu můj, nepohrdej tím, když [tě] Pán vychovává, a neklesej [na mysli], když tě kárá. ⁶ Vždyť koho Pán miluje, [toho] vychovává a švihá každého, koho přijímá za syna.” ⁷ Podstupujete-li výchovu, Bůh s vámi jedná jako se syny. Vždyť kterého syna otec nevychovává? ⁸ Jestliže jste však bez výchovy, již se dostává všem, pak jste levobočci, a ne synové. ⁹ A pak, mívali jsme přece za vychovatele své tělesné otce a vážili jsme si [jich]. Nemáme se [tedy] mnohem spíše poddat Otci duchů a žít? ¹⁰ Oni [nás] přece vychovávali po krátkou dobu a jak se jim zdálo [dobré], on však k [našemu] užitku, abychom získali podíl na jeho svatosti. ¹¹ Žádná výchova se sice v dané chvíli nezdá být radostná, ale krušná, avšak později těm, kdo skrze ni byli vycvičeni, přináší pokojné ovoce spravedlnosti. ¹² Proto napřimte svěšené ruce a ochablá kolena ¹³ a čiňte svýma nohama přímé kroky, aby se to, co kulhá, nevymklo, ale raději bylo uzdraveno. ¹⁴ Usilujte o pokoj se všemi [lidmi] a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána. ¹⁵ Dbejte na [to], aby někdo neminul Boží milost, aby [vás] netrápil nějaký pučící kořen hořkosti, skrze nějž by mnozí byli poskvrněni; ¹⁶ aby někdo nebyl smilník nebo bezbožník jako Ezau, který prodal své prvorozenství za jediný pokrm. ¹⁷ Víte přece, že když potom chtěl zdědit požehnání, byl odmítnut (ačkoli je se slzami usilovně hledal), neboť nenašel místo [pro] pokání. ¹⁸ Nepřistoupili jste přece k hmatatelné hoře, k hořícímu ohni, k mračnu,

temnotě a vichřici, ¹⁹ ke zvuku polnice a k [takovému] hlasu slov, že ti, kdo [ho] slyšeli, prosili, aby k nim už nemluvil. ²⁰ (Nemohli totiž snést to, co se [jim] prikazovalo: “Kdyby se i [jen] zvíře dotklo té hory, bude ukamenováno nebo zastřeleno šípem.” ²¹ A ta podívaná byla tak hrozná, [že] Mojžíš řekl: “Jsem vyděšen, až se třesu.”) ²² Přistoupili jste ale k hoře Sion a k městu živého Boha, nebeskému Jeruzalému; k desetitisícům andělů, ²³ k slavnostnímu shromáždění, k církvi prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebesích; k Bohu, soudci všech, k duchům spravedlivých, kteří došli cíle; ²⁴ k prostředníkovi nové smlouvy Ježíši a ke skropení krví, která mluví lépe než Ábelova. ²⁵ Hled'te, abyste neodmítli toho, který [k vám] mluví. Jestliže totiž ti, kteří odmítli toho, kdo na zemi vydával Boží pokyny, neunikli, čím spíše [neunikneme] my, odvracíme-li se od toho, který [je] z nebe. ²⁶ Jeho hlas tehdy otrásl zemí, nyní však zaslíbil: “Ještě jednou otřesu nejen zemí, ale i nebem.” ²⁷ A to, [že řekl] “ještě jednou”, ukazuje na odstranění věcí, jež jsou otřesitelné (neboť jsou udělané), aby [tak] zůstaly ty věci, které jsou neotřesitelné. ²⁸ Poněvadž tedy přijímáme neotřesitelné království, buďme vděční [a] tak služme Bohu přijatelným způsobem, s úctou a bázní. ²⁹ Neboť náš Bůh [je] stravující oheň.

13

¹ Bratrská láska ať trvá. ² Nezapomínejte na pohostinnost - vždyť díky ní někteří nevědomky hostili anděly! ³ Pamatujte na vězně jako [byste] byli uvěznění s [nimi], na trpící, jako ti, kdo jsou sami také v těle. ⁴ Manželství [ať je] všemi ceněno a [jeho] lože [ať je] neposkvrněné; smilníky a cizoložníky pak bude soudit Bůh. ⁵ [Veď'te] nezištný život a buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť

on řekl: “Nikdy tě nenechám a ani neopustím,” ⁶ takže můžeme směle říkat: “Pán [je] můj pomocník, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?” ⁷ Pamatujte na své vůdce, kteří vám říkali Boží slovo; všímejte si výsledku jejich života a berte si příklad z jejich víry. ⁸ Ježíš Kristus [je] tentýž včera, dnes i na věky. ⁹ Nenechte se unášet rozličným a cizím učením. Je přece dobré, aby srdce bylo utvrzováno milostí, a ne pokrmy, jež nepřinesly užitek těm, kdo se [jimi] zabývali. ¹⁰ Máme oltář, z něhož nemají právo jíst ti, kdo slouží stánku. ¹¹ Těla zvířat, jejichž krev přináší nejvyšší kněz do svatyně [jako oběť] za hřích, přece bývají pálena venku za stany. ¹² Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví. ¹³ Vyjděme tedy k němu ven za stany a nesme jeho potupu, ¹⁴ neboť zde nemáme trvalé město, ale toužíme po tom budoucím. ¹⁵ Skrze něj tedy přinášíme Bohu neustále oběť chvály, to jest ovoce rtů, vyznávajících jeho jméno. ¹⁶ Nezapomínejte však na dobročinnost a sdílení se, neboť takové oběti jsou Bohu příjemné. ¹⁷ Poslouchejte ty, kdo vás vedou, a buďte poddajní, neboť oni bdí nad vašimi dušemi jako ti, kdo budou [muset] skládat účty. Ať to mohou dělat s radostí a ne se vzdycháním - to by vám přece nebylo prospěšné. ¹⁸ Modlete se za nás; spoléháme totiž na [to], že máme dobré svědomí, neboť se chceme za všech [okolností] chovat správně. ¹⁹ Velice [vás] tedy prosím, abyste to dělali, abych vám byl co nejdříve navrácen. ²⁰ A Bůh pokoje, který pro krev věčné smlouvy vyvedl z mrtvých našeho Pána Ježíše, toho velikého Pastýře ovcí, ²¹ ať vás přivede k dokonalosti v každém dobrém skutku, abyste konali jeho vůli, když ve vás [on] působí to, co je v jeho očích příjemné, skrze Ježíše Krista, jemuž [bud'] sláva na věky věků. Amen. ²² Prosím vás, bratři, sneste to slovo napomenutí; napsal jsem vám přece v krátkosti.

²³ Vězte, že [náš] bratr Timoteus je již propuštěn; přijde-li brzo, navštívím vás s ním. ²⁴ Pozdravte všechny, kteří vás vedou, i všechny svaté. Pozdravují vás [bratři] z Itálie. ²⁵ Milost s vámi všemi. Amen.

Nova Bible Kralicka

The New Testament, Nova Bible Kralicka translation, in the Czech language of the Czech Republic

Copyright © 1998 Sdruzeni pro Novou Bibli kralickou

Language: Češka (Czech)

Translation by: A. Flek a P. Hoffman

Czech NKB

Czech Nova karlica Bible (NBK) Nova Bible Kralicka - Novy Zakon naseho Pana a Spasitele Jezise Krista Z reckeho textu se stalym ohledem na kralicke zneni prelozili A. Flek a P. Hoffman Copyright Sdruzeni pro Novou Bibli kralickou.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not make any derivative works that change any of the actual words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2014-09-10

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 29 Jan 2022 from source files dated 30 Nov 2021

fcf15f7f-ee4c-5d99-8a8f-7e7c83323eaa